

Servering, som her finder Sted af tynd Te paa de samme Blade, der har været anvendt siden 1923. Thi efter vor Opfattelse vil Loven i dens nuværende Form neppe faa nogen synderlig Betydning for det lille Byggeri, og det fremgaar ogsaa med al ønskelig Tydelighed af den Henvendelse, der er tilgaaet Udvalget fra de samvirkende danske Haveboligforeninger. Under disse Forhold og med den Begrundelse, som jeg her paa mit Partis Vegne har tilladt mig at give, maa jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme mod det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil derpaa gerne, inden jeg slutter, have Lov til at gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister, der jo mod Slutningen af første Behandling af dette Lovforslag paa ny har været inde paa Spørgsmaalet om den Forvaltning, som Indenrigsministeriet har givet Loven i Tiden indtil den højtærede Ministers Overtagelse af sit Embede. En Forhandling om dette Spørgsmaal fandt allerede Sted den første Dag, dette Lovforslag var til første Behandling, men Behandlingen blev ikke afsluttet. Den var foranlediget ved, at den højtærede Minister havde udtalt som sin Opfattelse, at den Maade, hvorpaa han havde forvaltet Loven efter sin Overtagelse af sit høje Embede, var en Fortsættelse af den Praksis, som den tidligere Indenrigsminister havde indført og indført meget hurtigt efter, at Loven var vedtaget. Jeg tillod mig i den Anledning at bemærke, at jeg selvfølgelig ikke har indført nogen Praksis, der laa udenfor Lovens Rammer og dens Forudsætninger, hverken med Hensyn til Bestemmelsen om de 85 pCt., undtagelsesvis 90 pCt., og heller ikke med Hensyn til den Bestemmelse, der indeholdes i § 5 om Adgang for Bygherren til eventuelt at opnaa Rentelempelse eller Renteeftergivelse. Nu ser jeg, at den højtærede Minister har set sin Regning ved under den fortsatte Behandling af Sagen, da jeg desværre af private Grunde var forhindret i at være til Stede her i Tinget, at skildre den Forvaltning, som indtil min Fratræden fra Ministeriet har fundet Sted, og jeg maa af den højtærede Ministers Ord næsten faa den Opfattelse, at han mener, at det var min Pligt at lade mig forelægge hvert enkelt Andragende om Byggesager for derefter at afgøre, om der skulde ydes de 85 pCt. eller 90 pCt. Det er jo klart, at den højtærede Minister her maa have udtrykt sig mindre klart eller udtrykt sig paa en Maade, som ikke ganske dækker den Opfattelse, der selvsagt maa være hans. Det er klart, at disse Spørgsmaal maa behand-

les af Indenrigsministeriets Boligafdeling, som indenfor Lovens Rammer under sit Ansvar maa have Afgørelsen, saaledes at det maa bero paa Boligafdelingens Ledelse, hvilke specielle Laaneandragender man vil forelægge for Ministeren, idet dette jo kun vilde være fornødent, hvor der var særlige Omstændigheder til Stede, som maatte bevirke, at Afdelingen ikke selv mente at kunne tage Ansvaret for denne eller hin Afvigelse fra den hidtil fulgte Praksis. Det er netop det, der er sket i det Eksempel, den højtærede Minister har fremdraget, hvor 3 store Entreprenører henvendte sig til Indenrigsministeriet med Anmodning om at opnaa en Række særlige Begunstigelser. Nu ved den højtærede Minister særdeles vel, at det, som man tænkte paa ved Tilvebringelse af 3 000 Lejligheder, var at rette et afgørende Stød mod Bolignøden i København den Gang, og jeg vilde ikke udsætte mig for den Kritik, der vilde have været berettiget, hvis jeg havde søgt at lægge hele dette Foretagende afgørende Hindringer i Vejen. Det maatte være min Pligt ved forsvarelig Forvaltning af Loven at drage Om-sorg for, at dette Byggeforetagende kunde sættes i Gang, naar man — selvsagt — ved de Begunstigelser, som man ydede de tre Andragere fra Kommunens og fra Statens Side, holdt sig indenfor Loven. Det vil jeg ganske bestemt hævde var Tilfældet ved den Afgørelse af Sagen, som under mit Ansvar blev truffet, og der laa ikke paa nogen Maade deri Indførelsen af nogen Praksis. Boligafdelingen i Indenrigsministeriet havde, efter at denne Stilling var indtaget til de tre Andragere — de androg gennem Københavns Kommune, men havde jo givet Ministeriet en Række omfattende Oplysninger om deres Planer og de Vilkaar, under hvilke disse kunde gennemføres —, den Pligt fremdeles at følge ved Tildelingen af Laan de i Loven fastsatte Regler, jeg tvivler ikke om, at den siden da har gjort det; og jeg er ganske overbevist om, at Ministeren paa dette Punkt med Hensyn til Behandlingen af de enkelte Laaneandragender har maattet optræde ganske paa samme Vis, som hans Forgænger gjorde, thi der fandtes nemlig ikke anden Maade for Ministeren at behandle disse Sager paa end at indskrænke sig til at lade sig forelægge saadanne Sager, som frembød Ejendommeligheder, hvis endelige Afgørelse Boligafdelingen ikke mente at kunne tage Ansvaret for. Jeg kan derfor vedvarende ikke fra den højtærede Ministers Side modtage Paastanden om, at jeg ved min Forvaltning af Loven skulde have fastsat en generel Praksis, som var i Uoverens-